

δύο τούτων ἀγαλμάτων τῶν Διοσκούρων ἴστανται ἀνά ἓν τρόπαιον.

Ἐπὶ τοῦ ἄλλου λόφου κεῖται μία τῶν ὠραιότερων ἐκκλησιῶν τῆς Ῥώμης ἡ Basilica d'Araceli τῆς Θεοτόκου, εἰς ἣν ἀνέρχεται τις δι' 424 βαθμίδων, ὠκοδομήθη δ' αὕτη ἐπὶ τῶν θεμελίων τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας.

Τοιαῦται λοιπὸν αἱ τύχαι καὶ αἱ περιπέτειαι τοῦ Καπιτωλίου, τὸ ὅποιον ὡς ὅλα τὰ ἀνθρώπινα ἔργα ὑπέστη τὰς μεγαλειτέρας καὶ ποικιλωτέρας μεταβολάς, καὶ τὸ ὅποιον ἴσως ἤδη χρησιμεύσει διὰ τὰς συνεδριάσεις τῶν νομοθετικῶν σωμάτων τῆς Ἰταλίας.

Σ. ΛΟΓΙΩΤΑΤΙΑΝΗΣ

—

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΛΟΥΣΙΟΥ ΝΕΟΥ

I

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟΝ

Ἀπόψε μὴ σταματήσης πρὸ τοῦ μεγάρου τῆς ὑποκομῆσης Αὐρηλίας· μᾶστιζον καλῶς τοὺς ἵππους καὶ καλπάζων διευθύνθητι πρὸς τὸ ἀγροκήπιον τοῦ Ἀρθούρου. — Ταῦτα εἰπὼν ὁ οὕτω λαλήσας νέος, εἰσηλθεν εἰς τὸ κομψὸν ὄχημά του, ἤναψε τὸ σιγάρον καὶ ἐβυθίσθη ἐντὸς τινος γωνίας τῆς ἀμάξης.

Οἱ ἵπποι ἐπέτων ὥστε ἐν ῥιπῇ ὀρθολομοῦ ὁ νέος ἔφθασεν εἰς τὸ τοῦ Ἀρθούρου οἶκημα. Ταχὺς καὶ ἐλαφρὸς κατέβη τῆς ἀμάξης, ἔδωκε τὰς δεούσας διαταγὰς πρὸς τὸν ἡνίοχον, ἔπειτα ἐπισήμως εἰσῆλθεν ἐν τῇ λαμπρῶς φωταγωγημένῃ αἰθούσῃ ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ἐπιδεικτικῶς ἔκειτο τράπεζα πλουσίως παρεσκευασμένη.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Ἀρθούρος ἐώρταζε δι' ἐνὸς δείπνου τὴν ἐπέτειον ἐορτὴν του. Γυναῖκες δὲν ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ· ἦτο δεῖπνον, ἐπιτραπήτω ἡμῖν ἢ ἐκφορσῆς, νέανδρον, ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια κατ' ἔτος δίδουσιν οἱ ἀποστρεφόμενοι τὸ εὐγενὲς φῦ-

λον, ἐξ ὧν πράγματι ἦτο ὁ Ἀρθούρος.

Ὁ Ἑρνέστος προὑπκνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρθούρου παρευσιάσθη πρὸς τοὺς συνδαιτημόνας. Δὲν ἦτο μὲν ὠραῖος, ἐνεδύετο ὁμῶς κομψῶς, καὶ ἐν συνόλῳ ἠδύνατό τις νὰ χαρακτηρίσῃ αὐτὸν ὡς κενόδοξον καὶ ἐλαφρόνοα. Κάτοχος γνώσεών τινων, τὸ πᾶν κατεφρόνει, τὸ πᾶν ἐχλεύαζε· οὐδὲν δι' αὐτὸν ἦτο ἀκατόρθωτον, πᾶσα ἐρωτικὴ συνάντησις ἀδύνατον νὰ μὴ τῷ ἐπετύγχανεν. Ἐκαυχᾶτο ἐπὶ κατακτήσεσιν ἀγνώστοις, ἐνίοτε δὲ ἐκομπορῶντο ἐκθέτων τὸ ὄνομα ἀξιοσεβάστου τινὸς κυρίας· ἡ διαγωγὴ του αὕτη κατέστησεν αὐτὸν μισητὸν εἰς πολλοὺς, καὶ ἀπείρους τῷ ἐπέσυρεν ἐχθρούς.

Ἐκάθησαν λοιπὸν οἱ νέοι εἰς τὴν τράπεζαν· αἱ συζητήσεις αὐτῶν διάφορα εἶχον θέματα, μέχρις οὗ μετὰ τὴν ἐκπωμάτισιν τῶν ριαλῶν τοῦ καμπανίτου ἐστράφησαν καὶ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου Γυναῖκες. Τότε αἱ φαντασίαι ἐξήφθησαν, ἤρχισαν αἱ διαφωνίαι, καὶ αἱ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον δηκτικαὶ ἐκείναι γλῶσσαι ἔκοψαν ὅσα ἠδυνήθησαν ἐπὶ ταύτης ἢ ἐκείνης.

II

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Τὸ δεῖπνον ἐτελείωσεν.

Ὁ Ἑρνέστος τὴν ὀδοντογλυφίδα διὰ τῶν χειλέων ἔχων, τὸν ἀντίχειρα ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ περιστηθίου, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς μελαγχολικῶς ὑψωμένους ἐπὶ τῆς ὀροφῆς, ἐξέχεε, κατὰ τὸ σῶνθεος, τὴν εἰρωνίαν καὶ κακολογίαν τοῦ ἐνώπιον τῆς παιδρᾶς συντροφίας. Αἱ γυναῖκες ὅλαι τῆς μικρᾶς πόλεως βαρβάρως προσηνέχθησαν ὀλοκαύτωμα εἰς τὴν ἀφρόντιδα κενόδοξίαν του. Οὔτε καλλονή, οὔτε κοινωνικὴ θέσις, οὔτε πλοῦτος ἠδυνήθησαν νὰ χαλιναγωγήσωσι τὸν ἀδυσώπητον τοῦτον Ἀδωνιν.

Προεφέρθη παρὰ τινος τῶν προσκεκλημένων ὄνομά τι.

Ἦτο τὸ ὄνομα νεονύμφου περικαλλοῦς καὶ πλουσίας, ἥτις πρὸ ὀλίγων μόνον μηνῶν κατόκει ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, καὶ κατὰ τῆς τιμιότητος τῆς ὁποίας ἡ κακολογία

ἢ τοσούτῳ ἐφευρετικῇ περὶ τὸ πλάττειν, δὲν ἡδυνήθη ἀκόμη ν' ἀνοίξῃ ῥήγμα.

— Πα! — εἶπεν ὁ Ἑρνέστος ἐνῶ διὰ φιλοσοφικωτάτης χειρονομίας ἐπλησίαζε τὸ σιγάρων εἰς τὴν φλογίδα τοῦ λαμπτήρος, — Πα! Αὐτὴ, ὡς τόσαι ἄλλαι, θὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ χεράκια ταῦτα.

— Τὸ νομίζετε; . . . εἶπε χλευαστικῇ τις φωνή.

— Δὲν τὸ νομίζω, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος. . . . Καὶ στοιχηματίζω, κύριοι, ὅτι πρὶν παρέλθωσι δύο μῆνες θὰ σᾶς παρέξω τὰς ἀποδείξεις, διὰ νὰ σκέπτεσθε καὶ ὑμεῖς ὡς ἐγώ.

— Δεκτὸν τὸ στοίχημα, ἀνέκραξαν ἐν χορῷ οἱ προσκεκλημένοι.

III

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μετὰ βραχυχρόνιον πολιορκίαν τῆς ἐν λόγῳ κυρίας, ὁ Ἑρνέστος ἐπεφάσισε νὰ τῇ πέμψῃ τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν:

«Κυρία,

«Εἶναι ἴσως ἀνάγκη ἵνα ἡ γραφίς μου ἐπαναλάβῃ ἐνταῦθα ὅ,τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μου, τῆς συμπεριφορᾶς μου, τῶν περιποιήσεών μου καὶ τῆς ἀμνηχανίας μου ἐξέφρασα ὑμῖν ἤδη; πρὸ τριῶν ἐβδομαδῶν προσεκολλήθην εἰς τὰ ἴχνη σας, καὶ ὡς σκιά ὑμῶν παντοῦ σᾶς ἀκολουθῶ. Δὲν ζῶ ἢ δι' ὑμᾶς, δὲν ἐλπίζω ἢ ἐν ὑμῖν. Ὡραία ὡς ἄγγελος τοῦ Ὑψίστου, δι' ἐμὲ εἰσθε ὁ ἀκτινοβόλος ἀστήρ ὁ φωτίζων τὴν ἐρεβώδη ὑπαρξίν μου, καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ δορυφόρος πλανήτης τὸν ὁποῖον ὀπισθεν ὑμῶν σύρετε κατὰ τὴν λαμπρὰν πορείαν σας.

«Μὴ λοιπὸν αὐστηρὸν τὸ βλέμμα στρέψῃτε ἐπ' ἐμοῦ, καὶ μάθετε ἅπαξ ὁποῖον θησκυρὸν ἀφοσιώσεως καὶ ἐρωτος κλείει ἡ αἰείποτε δι' ὑμᾶς πάλλουσα αὕτη καρδιά.

«ΕΡΝΕΣΤΟΣ.»

Ἡ ἀπάντησις δὲν ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὑπηρέτης ἔδιδε τῷ Ἑρνέστῳ τὸ ἐπόμενον γραμματίον:

«Κύριε,

«Ἡ διαγωγή σας μὲ προσβάλλει, αἱ κοῦφοι προθυμίαι σας μὲ ἐνοχλοῦσιν, ὁ ἔρωσ σας μοὶ ἀπαρέσκει. Μίαν χάριν μόνον ἐπικαλοῦμαι παρ' ὑμῶν δηλ. νὰ μὲ ἀφήσητε ἡσυχον διότι μοὶ εἰσθε πολὺ ἀηδής.

«Κ.»

— Ἀπῆντησεν! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρνέστος δεχόμενος τὴν ἐρωτικὴν ταύτην ἐπιστολήν. Τέλος θὰ γίνῃ ἰδική μου.

IV

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ὁ Ἑρνέστος ἔλαβε διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἄλλην ἐπιστολήν περιέχουσαν τὰ ἐξῆς:

«Κύριε,

«Μὴ σπεύσητε πρὸς παρεξήγησιν τοῦ διαθήματός μου τούτου. Τὰ ἐντιμότερα αἰσθήματα μὲ ἀναγκάζουσι νὰ σᾶς γράψω. Πρέπει νὰ σᾶς ὁμιλήσω εἰς τὰς ἐννέα μ. μ. σᾶς περιμένω πρόκειται περὶ τῆς ἡσυχίας μου, περὶ τῆς ζωῆς μου.»

— Τὸ καυμένο τὸ περιστεράκι! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἑρνέστος ποιῶν νεῦμα ἀνεκφράστου θριάμβου.

V

Η ΦΡΕΝΑΠΑΤΗ

— Θὰ σᾶς ἀκολουθήσω, ἔλεγεν ἐν παραφορᾷ ὁ Ἑρνέστος.

— ὦ! Κύριε, ἀπεκρίνετο ἡ Κλοτίλδη, καὶ ἐν τῇ φωνῇ αὐτῆς ὑπῆρχε τόνος ἀδιοράτου εἰρωνίας, ὦ Κύριε, καὶ δὲν κατεστήσατε τὴν ὑπαρξίν μου φρικώδη; ὁ σύζυγός μου ἀνεκάλυψε τὰς πρὸς ἐμὲ ἀσχολίας σας καὶ κατέλαβε τὰς ἐπιστολάς σας. Ἀνάγκη νὰ μοὶ ὑποσχεθῇτε ὅτι θὰ παραιτηθῇτε τοῦ ἄφρονος τούτου πάθους πρὸς χάριν μου ἀπομακρυνθῇτε, φύγετέ με, δὲν

γνωρίζετε ὅποιος μετέρχεται βίας ὁ σύζυγός μου, καὶ εἰς τίνας ὑπερβολὰς δύναται νὰ τὸν φέρῃ ἡ ὀργή. Λάβετε οἶκτον, σᾶς ἱκετεύω, δι' ὑμᾶς καὶ δι' ἐμέ, μὴ ρίψετε ἐπὶ τῆς ἐνώσεώς μας ταύτης τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν καταστροφὴν· ἀποβάλετε τὰς κινδυνώδεις ταύτας ἐλπίδας, εὐσπλαγχνισθῆτέ με.

— Τί θέλετε, τί ἀπαιτεῖτε παρ' ἐμοῦ; ἐπανέλαβεν ἐπὶ τὸ δραματικώτερον ὁ Ἐρνέστος, διατὶ οἱ ἄλογοι οὗτοι φόβοι; ὁ ἔρως μου θέλει εἶσθαι ὁ ὑμέτερος πρόμαχος, θὰ σᾶς ὑπερασπίσω ἐναντίον ἀναξίου συζύγου, καὶ θὰ ἐμποδίσω τὴν παράλογον ταύτην ἀναχώρησιν.

— Ἀλλὰ τὸ βλέπετε, Κύριε, ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἀναχωροῦμεν, δὲν ἔχω νὰ ἐτοιμάσω ἢ τὸ κιβώτιον τοῦτο.

Καὶ ἡ κυρία Κλοτίλδη ἐδείκνυσεν ὑψηλὸν τε καὶ μακρὸν κιβώτιον ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου κείμενον.

VI

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ

Ἐν τούτοις διεκρίθη θόρυβος ἀμάξης ἥτις ἐσταμάτησεν εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου. Ὁ Ἐρνέστος φρικτωδῶς ὠχρίασεν.

Εὐθὺς ἠκούσθη τις ἀναβαίνων τὴν κλίμακα Ὁ Ἐρνέστος πελιδνὸς ὑπὸ τοῦ τρόμου, ὡς ἀληθῆς μεγαλορρήμων, ἔρριψε πέριξ ἑαυτοῦ βλέμμα ἀπελπι

— Κρύφθητε, Κύριε, κρύφθητε, ἐκράυγασεν ἡ ἀτυχῆς γυνή, εἶναι ὁ σύζυγός μου· ἐὰν σᾶς εὕρῃ ἐδῶ ἐχάθημεν καὶ οἱ δύο.

— Ποῦ νὰ φύγω; ποῦ νὰ κρυβῶ; ἐτραύλισεν ὁ Ἐρνέστος πόθεν νὰ ἐξέλθω; τί νὰ κάμω; καὶ οἱ ὁδόντες του συνεκρούοντο ὑπὸ τοῦ τρόμου.

Μειδίμα ἀνεκφράστου περιφρονήσεως ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς νεαρᾶς συζύγου. Ὁ θόρυβος τῶν βημάτων ἐπλησίασε.

VII

ΤΟ ΚΙΒΩΤΙΟΝ

— Ὁ σύζυγός μου, ὁ σύζυγός μου, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ δυστυχῆς Κλοτίλδη, σεῖς

μὲ ἀφανίζετε· κρύφθητε, κύριε, κρύφθητε διὰ τὸν Θεόν!

— Ἀλλὰ ποῦ νὰ κρυθῶ, Θεέ μου, ποῦ ἐπιθύρυσεν ὁ ἄθλιος Ἐρνέστος, περιστρέφων βλέμματα δελωδῆ σχεδὸν ὑπὸ τοῦ τρόμου κατασταθέντα.

— Ἀ! ἐκεῖ . . . εἰς τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο, εἶπεν ἡ Κλοτίλδη δεικνύουσα τὸ μέγα κιβώτιον ὅπερ ἔκειτο δλάνοικτον ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου· ταχύνατε, σᾶς παρακαλῶ, σπεύσατε. Ἐγὼ θὰ ἀπομακρύνω μὲ τρόπον τὸν σύζυγόν μου, θὰ βραδύνω τὴν ἀναχώρησίν μας θὰ ὑποκριθῶ τὴν ἀσθενῆ ἀλλὰ διὰ τὸν Θεὸν κάμετε γρήγορα

Καὶ ἰδοὺ ἡ θύρα ὠθεῖται, ἀνδρική δὲ φωνὴ ἐρωτᾷ· — Διατὶ εἶσαι κλεισμένη, Κλοτίλδη; ἄνοιξον, ἄνοιξον, ἐγὼ εἶμαι.

Καιρὸς βραδύτητος δὲν ἦτο πλέον· ἐν μέρει δι' ἔρωτα, ἐν μέρει διὰ φόβον, ὁ Ἐρνέστος ἐξηπλώθη ἐν τῷ κιβωτίῳ καὶ τὸ πῶμα ἐκλείσθη ἐπ' αὐτοῦ.

VIII

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Ἀφήκαμεν τὸν ἡμέτερον ἥρωα καθ' ἣν στιγμὴν ὑπέικων εἰς αἰσθήματα πράγματι ὀλίγον ἥρωικά, παρεδέχετο νὰ κλεισθῇ ἐν τῷ κιβωτίῳ. Μόλις λοιπὸν τὸ πῶμα ἔπεσεν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἡ θύρα ἠνοίχθη.

— Καὶ πῶς δὲν ἐτοιμάσθης ἀκόμη, εἶπεν ὁ κύριος Γεώργιος, σὲ μόνον περιμένουσιν· ἐμπρὸς, Κλοτίλδη, πηγαίνομεν.

— Ἀγαπητέ μοι Γεώργιε, εἶμαι τόσο ἀδιάθετος δὲν δύναμαι

— Τί, ἔχομεν πάλιν καμμίαν νέαν φαντασιοπληξίαν; ἐπανέλαβεν ὁ σύζυγος δι' ἀγροίκου φωνῆς, νομίζεις ὅτι πάντοτε θὰ ἦμαι τὸ παίγνιον τῶν ὑποκριτικῶν ἀδιαθεσιῶν σου; Ποτὲ δὲν σὲ εἶδον τόσο εὐδιάθετον ὅσον τώρα. Θὰ ἀναχωρήσωμεν, καὶ θὰ ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως, εἰς τὴν στιγμὴν, ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ πιστεύσω τὰς ἀνοήτους ἐκείνας φωνασκίας τοῦ εὐήθους Ἐρνέστου.

Καὶ ἄνευ προσθήκης ἐτέρας λέξεως, ὁ κύριος Γεώργιος διὰ διπλῆς στροφῆς ἐκλείδωσε τὸ κιβώτιον τὸ κλειὸν τὸν οἴηματίαν

Ἐρνέστον. Καλέσας ἔπειτα δύο εὐρώστους ὑπηρέτας διέταξεν αὐτοὺς νὰ μεταφέρωσι τὸ ὀγκῶδες δέμα (collo) καὶ μετ' αὐτῶν κατέβη τὴν κλίμακα ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Κλοτίλδης.

Μετ' οὐ πολὺ τὸ κιβώτιον ἐτέθη ὀπισθεν βαρεῖας ὁδοιπορικῆς ἀμάξης, ἥτις ἀνεχώρησε κατεσπευσμένως, προσκόπτουσα ἐπὶ τοῦ ἀτάκτου λιθοστρώτου τῆς μικρᾶς πόλεως.

IX

ΟΔΟΠΟΡΙΑ ΚΙΒΩΤΙΟΥ

Μέχρι τοῦδε ὁ Ἐρνέστος δὲν ἀντελήφθη τῆς οἰκτρᾶς θέσεως αὐτοῦ. Ἀλλ' αἰσθανόμενος ὅτι τὸν ἀνήγειρον, καὶ ἐννοῶν ὅτι τὸ κιβώτιον προσεδέθη ὀπισθεν ὁδοιπορικῆς ἀμάξης, ἐθλίβη τὴν καρδίαν ὑπὸ φρικώδους ἀδημονίας. — Ποῦ ἐπορεύετο; ποῦ τὸν μετέφερον; πῶς θὰ ἐξήρχετο τοῦ τάφου ἐκείνου, ὅπου ζῶν ἐκλείσθη; τί θὰ ἀπεγίνετο ἐὰν δὲν ἀπέθνησκε πρότερον ὑπὸ τρόμου καὶ καταπονήσεως;

Κατεχόμενος ὑπὸ τῶν ἀνιερῶν τούτων σκέψεων συνεστρέφετο ὁ δυστυχὴς ἐπιπόνως ἐντὸς τοῦ ὀχληροῦ περικαλύμματός του· ἐντρομος δὲ διὰ τῶν χειρῶν διηρεύνα τὰς πλευρὰς τῆς εἰρκτῆς αὐτοῦ. Ἐκαστος τιναγμοῦ τῆς ἀμάξης τῷ ἀπέσπα στεναγμόν, καὶ Κύριος οἶδεν, ἐὰν ἡ ἀθλία ἄμαξα ὑφίστατο ἢ ὄχι τιναγμούς.

Τοὺς νεφροὺς οἰκτρῶς ἔχων πεπιεσμένους ὑπὸ τῆς προσψύσεως τῆς σανίδος, τὴν κεφαλὴν συγκεχυμένην καὶ βαρεῖαν, τὰς πλευρὰς τεθλασμένας, ὁ Ἐρνέστος ἔταξεν εἰς πάντας τοὺς ἀγίους, καὶ μετεμελεῖτο, σὰς τὸ ὀρκίζομαι, μετελεῖτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διὰ τοὺς κομπασμούς του καὶ διὰ τὴν φήμην του περὶ τὰ ἐρωτικὰ κατορθώματα.

Ἡ ἄμαξα ἐξηκολούθει τρέχουσα.

X

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΟΔΟΠΟΡΙΑΣ

Ἐνόησεν εὐθὺς ὁ Ἐρνέστος ἐκ τῆς ὀμολογίας κινήσεως τῆς ἀμάξης, ὅτι ἐγκα-

τέλειπον τὸ λιθόστρωτον, καὶ ἔτρεχον ἐπὶ τῆς λεωφόρου. Ὑπῆρξε στιγμὴ ἀναψύξεως καὶ παρηγορίας διὰ τὸν πολυπαθὴ νέον· πλὴν ἡ εὐτυχία αὕτη ὀλίγον διήρκεσεν. Οἱ μαστισμοὶ τοῦ ἡνιόχου καὶ αἱ ἀλλεπάλληλοι ἀναπηδήσεις τῆς ἀμάξης τὸν ἔκαμον νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἔλαβον πλαγίαν ὁδὸν, εἰς τὰς τροχιάς τῆς ὁποίας μὲ φρικώδεις τιναγμοὺς οἱ τροχοὶ ἐβυθίζοντο.

Ἀνυπόφορος κατέστη ἡ βάσανος, ὁ δὲ Ἐρνέστος καταβλήθεις ὑπὸ τοῦ ἄλγους, τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ τρόμου ἔχασε τὰς αἰσθήσεις.

XI

ΤΟ ΤΕΝΑΓΟΣ

Ἀσυνήθης θόρυβος ἀπέσπασε τὸν Ἐρνέστον ἀπὸ τῆς ὀδυνηρᾶς καρώσεως. Ἦσαν κραυγαί, ὄρκοι, μαστισμοὶ, ὀλολυγμοὶ, κατάραι, δυνάμεναι νὰ καταπλήξωσιν ὀλόκληρον τάγμα πυροβολικοῦ. Ἡ ἄμαξα εἶχε σταματήσει.

Ὁ Ἐρνέστος ἤκροάσθη.

— Ἀνόητε! ἐκραύγασεν ὁ κύριος Γεώργιος, ἐλησμόνησες τὸν βάλτον.

Ἡ ἄμαξα ἐπανελάβε βραδέως τὸν δρόμον τῆς, καὶ ὁ Ἐρνέστος ἀδημονῶν ἤκουσε τὸν φλοῖσβον τῶν ὑδάτων ποταμοῦ, τὰ κύματα τοῦ ὁποίου ἐπλησσον αὐτήν...

Κατόπιν νέας προσπάθειας τοῦ ἡνιόχου ἡ ἄμαξα ἐβυθίσθη ἐπὶ μᾶλλον, καὶ τὸ ὕδωρ εἰσήλασεν εἰς τὸ κιβώτιον.

Ὁ Ἐρνέστος ἐνόμισεν ἑαυτὸν ἀπολεσθέντα.

Καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ φόβου ἐλειποθύμησε

XII

ΚΕΝΑΙ ΕΛΠΙΔΕΣ

Τὸ ἀπροσδόκητον λουτρόν τὸ ἀμισθὶ χορηγηθὲν, οὐδὲν ἄλλο δυσάρεστον ἐπέφερε τῷ Ἐρνέστῳ ἢ πολὺ ζωηράν αἴσθησιν ψύχους. Εἰς ἀμοιβὴν δὲ ἡ ὑδρορροὴ ἐκείνη κατ' ἀντίστροφον ἐννοιαν, ἀνακαλοῦσα αὐτὸν εἰς τὴν ζώην τὸν ἔκαμεν ἵνα μὲ ψυχραμίαν θεωρήσῃ ἀπ' εὐθείας τὸ ἀληθὺς ἄτοπον τῆς δυσχεροῦς θέσεώς του! Ἐλεγε δὲ

καθ' ἑαυτὸν, ὅτι ἐπὶ τέλους ἡ Κλοτίλδη ἦτις τὸν ὑπεδέχθη μὲ τινα εὐμένειαν δὲν θὰ ἐπεθύμει τὴν ἀπώλειάν του.

Ἀφ' ἑτέρου ἡ ἐν τῷ κιβώτιῳ παρουσία τοῦ Ἑρνέστου καθήπτετο τῆς ὑπολήψεως τῆς νεαρᾶς συζύγου ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, καὶ ὥς ἐκ τούτου δὲν ὑπῆρχεν ἀμβιβολία ὅτι αὕτη ἤθελε μεταχειρισθῇ πᾶν μέσον ὅπως τὸν λυτρώσῃ.

Παρηγορηθεὶς ὀλίγον ὑπὸ τῶν παραμυθητικῶν τούτων σκέψεων ὁ Ἑρνέστος, ὑπέκρινε ἀκαριαίως εἰς τὰς συνήθειας μεγαλαυχίας του, συνεπέρανεν ὅτι ἡ Κλοτίλδη ἤθελεν ἐκτιμῆσαι τὴν ἀνοχήν του δι' ὅσα ὑπὲρ αὐτῆς ὑπέμενε. Ἄδεν ἦτο ἀρκοῦσα ἀπόδειξις τοῦ πρὸς αὐτὴν διακαοῦς ἔρωτός του; Αἱ δὲ γυναῖκες δὲν εἶναι πάντοτε διατεθειμέναι πρὸς ἀμοιβὴν ἔρωτος διὰ πραγματικῶν θυσιῶν ἐκδηλουμένου;

XIII

Η ΕΦΘΑΛΟΣ

Οὕτω λοιπὸν ὁ Ἑρνέστος ἐγκατελείπετο εἰς τοὺς διαλογισμούς του, ὅτε συμβᾶν ἀπροσδόκητον ἦλθεν ἵνα καὶ πάλιν τὸν ῥίψῃ εἰς νέας ἀμνηχανίας καὶ νέας ἀγωνίας.

Φωνὴ βροντώδης ἐκραξέ· — Σταθῆτε.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἁμαξά προέβη, ὁ Ἑρνέστος ἤκουσε κρότον πυροβόλου ὅπλου.

Ἡ ἁμαξά αἰφνης ἐστάθη.

Ἐπὶ στιγμὴν ἠκούετο πάλιν ἔπειτα κραυγαί, στεναγμοί, βλασφημίαι, ἔπειτα τίποτε πλέον

Ὁ Ἑρνέστος ἔφριττεν ὑπὸ τοῦ τρόμου. Ἡ ἀπαυδήσασα ὑπὸ τῶν συμβαμάτων τῆς ἐσπέρας κεφαλὴ του ἐταράσσετο. Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο παίγνιον φρικαλέου ὄνειρου καὶ μὲ ἰσχυρὰς κραυγὰς ἐπεκαλεῖτο τὴν ἀφύπνωσιν.

Ἡ ἀπάτη αὕτη δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ· τὰ σχοινία δι' ὧν ἦτο προσδεδεμένον τὸ κιβώτιον ἐν τῇ ἁμάξῃ ἐκόπησαν, καὶ ἀγροίκως ἀφεθὲν ἔπεσε κάτω. Οἱ δὲ λησταὶ μετὰ ταῦτα συνέστησαν συμβούλιον εἰς τὸ ἀμέσως ἐπρεπε νὰ μεταφέρωσι τὴν λείαν.

Εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ἑρνέστου ἔφθασαν αἱ φοβεραὶ αὗται λέξεις·

— Ὁ Κύριος ἐξέφυγεν, ἡ νέα κυρία ἀκόμη θὰ ζήσῃ, ἀλλ' ὁ ἡνίοχος ἐσώθη, καὶ εἰμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ ἐδῶ μὲ βοηθούς. Ἄς μεταφέρωμεν τὰ σκεύη εἰς τὸ σπήλαιόν μας ὅπου οὐδεὶς δύναται νὰ ταραξῇ τὰς ἀσυχολίας μας.

XIV

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ

Οἱ λησταὶ ἀνήγειρον τὸ κιβώτιον καὶ βαδίσαντες ἐπὶ τινα λεπτά, ἐσταμάτησαν καὶ ἀπέθεσαν τὸ βαρὺ φορτίον.

— Καπετάνιε, εἶπεν εἰς τούτων, εἰς τὴν ἁμαξάν τὴν ὁποίαν ἐπροσβάλαμεν δὲν ἦτο παρὰ ἐν κιβώτιον, ἀλλὰ μὰ τὸν ἅγιόν μου, ἔχει ἓνα βάρος διαβολευμένον, καὶ θὰ μᾶς ἀνταμείψῃ διὰ τοὺς κόπους μας. Μὰ τί κιβώτιον! μοῦ ἔκοψε τοὺς ὠμούς!

— Καὶ τὸν ὁδοιπόρον τί τὸν ἐκάματε;

— Τὸν ῥονεύσαμεν.

— Καὶ τὴν γυναῖκα.

— Ἡ γυναῖκα, καπετάνιε μου, φαίνεται πῶς δὲν εἶναι τόσο κακὴ ἡ Μαρία-Ἰωάννα τῆς δίδει νὰ μυρίσῃ ζεῖδι διὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν λειποθυμίαν. Αὐταὶ αἱ κυρίαι εἶναι πολὺ λεπταὶ καὶ πάντα κατὰ ταῖς χρειάζεται.

— Σῶπα φλύαρε, ἐπανέλαβεν ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχιληστοῦ, ἀνοιξε τὸ κιβώτιον, καὶ τελείωνε μιὰ φορά.

— Καπετάνιε μου, δὲν εὔρηκα τὰ κλειδιά.

— Ἀνόητε, πάρε ἓνα πέλεκυν καὶ κάμε γρήγορα.

XV

Η ΛΥΣΙΣ

Παραλείπομεν τὴν περιγραφὴν τῶν ὀδυνηρῶν βασάνων αἵτινες κατεσπάρατον τὸν ἀτυχῆ Ἑρνέστον εἰς τὸ βάθος τῆς κρύπτῃς αὐτοῦ. Πόσον γλυκὺ, πόσον φιλόξενον τῷ ἐφαίνετο τότε τὸ κιβώτιον ὅπερ ἠτοιμάζοντο νὰ ἀνοίξωσιν οἱ λησταί.

Θὰ προστίμα νὰ τὸν ἔρριπτον καὶ πάλιν εἰς τὰ ὀπίσθια τῆς ἁμάξης, παρὰ νὰ πέσῃ εἰς χεῖρας τῶν ἀθλίων ἐκείνων τῶν μὴ ἐχόντων οὐδὲ πίστιν, οὐδὲ νόμον, καὶ οἵτινες προσμένοντες χρυσὸν καὶ τιμαλφεῖς

λίθους, ἀπ' ἐναντίας ἤθελον εὐρεθῇ κατὰ πρόσωπον μετὰ τοῦ κατατεθλιμμένου Ἑρνέστου.

Ἄδεν ἤθελον οὗτοι ἐκδικηθῇ ἐπ' αὐτοῦ διὰ τὴν τοιαύτην διάψευσιν τῶν ἐλπίδων τῶν;

— Ἀλλὰ τί νὰ πράξῃ; τί νὰ ἀποφασίσῃ;

Ἐν τῷ μεταξὺ δεινὸς κτύπος πελέκεως ἤχησεν ἐπὶ τοῦ κιβωτίου· μία δὲ τῶν πλευρῶν του ἐπέταξε μεταβληθεῖσα εἰς σχίζας· τὸ πῶμα ἠνοιχθῇ καὶ ὁ Ἑρνέστος ὀρμητικῶς ἐγερθεὶς ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα, καὶ συνάπτων τὰς χεῖρας, ἀνέκραξε μὲ φωνὴν ὑπὸ τοῦ τρόμου πεπνιγμένην· — ὦ! ἔλεος! ἔλεος!

XVI

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ἀπλετος καὶ γενικὸς γέλως ἀπεκρίθη εἰς τὸν θοῆνον τοῦ δυσυχοῦς. Ὁ Ἑρνέστος τρέμων ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς· ἕκαστος δὲ δύναται νὰ συμπεράνῃ ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ὀργή του, ἡ μανία του ὅτε ἐν τῇ ταπεινωτικῇ ἐκείνῃ θέσει — γονυπετῆς καὶ μὲ συνημμένας τὰς χεῖρας — εὐρέθη ἐν τῇ ὡραιότερᾳ αἰθούσῃ οἰκίας τῆς πατρίδος του, περικυκλωμένος ὑπὸ πάντων τῶν γνωρίμων του, ὑπὸ πάντων τῶν φθονούντων αὐτὸν, ὑφ' ὅλων τῶν κομψῶν κυριῶν, ὑφ' ὅλων τῶν νέων τοὺς ὁποίους ὑπερέβη κατὰ τὴν λαμπρότητα τῆς ἀπεράντου φήμης του.

Καὶ ἐκ τοῦ στόματος ὅλων ἐκείνων τῶν ὑπ' αὐτοῦ πρότερον χλευασθέντων, ἐξήρχοντο σαρκασμοί, σκώμματα, ἐπιγράμματα, καὶ πᾶν βλέμμα ἦτο ὀφθαλμοβολὴ εἰρωνείας καὶ χλεύης.

Ὁ Ἑρνέστος ἠγέρθη φλόγας ἐκπέμπων ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, μὲ τὴν κόμην ἀνωρθωμένην ἐπὶ τοῦ μετώπου, τοὺς βῶθωνας ἐξωγκωμένους, μὲ τὴν ἀπειλὴν εἰς τὸ στόμα καὶ . . . ἔφυγεν.

Ἀπειρος θόρυβος παρηκολούθησε τὴν ἀναχώρησίν του.

Ἐκτοτε ὁ Ἑρνέστος δὲν ἐφάνη πλέον εἰς τὴν μικρὰν πόλιν τοῦ ***. Λέγεται δὲ ὅτι κατέφυγεν εἰς τὸ ὀμιχλῶδες Λονδίνον.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ

Ο ΚΟΜΗΣ ΙΒΑΝΟΦΣΚΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια Ἰδε φυλλ. 6'.)

— Κύριε κόμη . . .

— Λησμονεῖτε, κυρία, διέκοψεν ἀποτόμως ὁ ἄνθρωπος πρὸς ὃν ἐδόθη ὁ τίτλος οὗτος πλήττων τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδός, λησμονεῖτε ὅτι ἐνώπιον ἄλλων δὲν πρέπει νὰ μὲ ἀποκαλῆτε οὕτω; . .

— Κύριε, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Πέτκωφ λαβοῦσα ὕψος σοβαρὸν, τώρα, ὅτε ἀπώλεσα τὸν προσφιλῆ μου σύζυγον, ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἔρχεσθε πλέον εἰς τὴν οἰκίαν μου. . .

— Κυρία, ἴσως δὲν συνέβη τοῦτο ὅπερ ὑμεῖς παραδέχεσθε ὡς γεγονός.

— Εἴθε νὰ ἦναι ἀληθές . . . ἀλλὰ κατὰ τὰ φαινόμενα . . . προσέθηκεν ἡ ἀτυχὴς γυνὴ μόλις κρατοῦσα τὰ δάκρυά της. Ἀλλὰ περὶ τούτου, κύριε κόμη, μὴ φροντίζετε. Σᾶς ἱκετεύω νὰ ἐκτελέσητε τὴν παράκλησίν μου ταύτην· μὴ ἔλθετε πλέον.

Ἡ προσβολὴ αὕτη δις ἐπανελαμβάνετο· ὁ κόμης συνωφρυνόθη πλέον ἢ τὸ πρῶτον. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπήστραψαν ὑπὸ ἐκδικήσεως καὶ ἠκόντισε κατ' αὐτῆς βλέμμα ἐπενεγχὸν αὐτῇ ῥιγὸς τι ἀκούσιον . . .

— Ἀλεξάνδρα, εἶπε, μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ . . . ἡ ἐπίσκεψίς μου ἐκείνη θὰ ἦναι ἴσως ἡ τελευταία ἢ θὰ

Ὁ κόμης δὲν ἐτόλμησε ν' ἀποπερατώσῃ τὴν φράσιν του.

— Ὑγιαίνετε! προσέθηκε καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Ἡ κυρία Πέτκωφ ἅμα ἰδοῦσα αὐτὸν ἐξελθόντα ἀφῆκε τὸν βῶν τῶν δακρύων της ἐλεύθερον. Ἐκρατεῖτο μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης μὴ θέλουσα νὰ δώσῃ εἰς τὸν κόμητα αἰτίαν νὰ παρατείνῃ τὴν ἐν τῷ οἴκῳ διαμονὴν του.

— Ἀθλία! ἐψιθύριζεν ὁ κόμης πλήρης ὀργῆς καὶ μίσους καταβαίνων τὴν κλίμακα, τοιαῦται περιφρονήσεις δὲν θὰ μείνουν ἄνευ ἐκδικήσεως. Σὲ ἠγάπων, ἤδη δὲν σὲ ἀγαπῶ . . . σὲ ἀποστρέφομαι! σὲ μισῶ! . . . Εἶτα δέ·